

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 76/05-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť MVDr. G. K., bytom V. K., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. KS-Ntt-T-825/03 z 23. júla 2003, príkazmi Krajského súdu v Nitre sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr z 20. septembra 2003, sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr z 13. novembra 2003 a sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr z 21. novembra 2003, postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 30/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MVDr. G. K. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2004 doručená prostredníctvom telefaxu sťažnosť MVDr. G. K. (ďalej len „sťažovateľ“), 6. mája 2004 doplnená doručením originálu sťažnosti. Sťažnosťou sťažovateľ namieta porušenie práv podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. KS-Ntt-T-825/03 z 23. júla 2003, príkazmi Krajského súdu v Nitre sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr z 20. septembra 2003, sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr z 13. novembra 2003 a sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr z 21. novembra 2003 a postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 30/04.

Z obsahu predloženej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. KS-Ntt-T-825/03 z 23. júla 2003 v zmysle § 4 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 757/2004 Z. z. (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“) bol udelený súhlas s použitím informačno-technických prostriedkov, okrem iného aj pri odpočúvaní a zaznamenávaní v rámci telekomunikačných činností, na základe ktorého malo byť následne vykonávané odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu sťažovateľa 8. septembra 2003, 11. septembra 2003, 18. septembra 2003, 23. októbra 2003, 11. novembra 2003 a 25. novembra 2003.

Uznesením vyšetrovateľa Oddelenia vyšetrovania Banská Bystrica, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, sekcie justičnej polície Policajného zboru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. ČVS: SJP-34/OVOZTČ-BB-2003 zo 6. augusta 2003 bolo podľa § 160 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 a 2 písm. a) č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a pre trestný čin prijímania

úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 a 2 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v citovanom uznesení vyšetrovateľa.

Opatrením generálneho prokurátora Slovenskej republiky, úradu špeciálneho prokurátora sp. zn. VII GPt 249/03 zo 7. augusta 2003 bola určená príslušnosť prokurátora tak, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní bude vykonávať prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre.

Krajský súd v Nitre vydal 20. septembra 2003 príkaz sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr a 13. novembra 2003 príkaz sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo iných záznamov. Dňa 21. novembra 2003 vydal príkaz sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr na použitie agenta. Citované príkazy boli vydané za účelom odhalenia a zdokumentovania trestnej činnosti, ktorá bola predmetom vyšetrovania začatého označeným uznesením vyšetrovateľa zo 6. augusta 2003. Na základe príkazov z 20. septembra 2003 a z 13. novembra 2003 bol vyhotovený zvukový záznam zo stretnutia sťažovateľa s agentom „v priestoroch hotela Lux v B. B.“ a zvukový záznam z 25. novembra 2003 „v kancelárii HZDS (...), B. B.“.

Uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: SJP-34/OVOZTČ-BB-2003 z 27. novembra 2003 bolo proti sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona.

Sťažovateľ uvádza, že 1. marca 2004 využil v súlade s ustanovením § 166 ods. 1 Trestného poriadku svoje právo a ako obvinený si preštudoval vyšetrovací spis sp. zn. ČVS: SJP-34/OVOZTČ-BB-2003. Trestné stíhanie sťažovateľa je v štádiu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 5 T 30/04.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej okrem iného uvádza: „*Vydanie Rozhodnutia KS na základe ZoOS (pozn., zákona o ochrane pred odpočúvaním) a následné odpočúvanie a zaznamenávanie hovorov z predmetného telefónu požiadavkám vyplývajúcim z čl. 8 Dohovoru nezodpovedalo. (...) mám za to, že k zásahu do môjho práva na rešpektovanie*

súkromného života a môjho práva na rešpektovanie korešpondencie Rozhodnutím KS a následným odpočúvaním a zaznamenávaním hovorov z predmetného telefónu nedošlo v súlade so zákonom, zásah nesledoval ciele stanovené v čl. 8 ods. 2 Dohovoru a nebol nevyhnutný a primeraný týmto cieľom, ako to vyžaduje čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Z rovnakých dôvodov bolo porušené aj moje právo vyplývajúce z čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľ tvrdí, že oprávnený orgán môže použiť informačno-technické prostriedky len v prípadoch, keď „*plnenie účelu*“ definovaného v § 3 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním „*by bolo iným spôsobom výrazne neúčinné alebo podstatne sťažené*“. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva namietajúc, že „*minimálne obsahové požiadavky na zákon podľa čl. 8 Dohovoru*“ vyžadujú, aby boli v zákone definované kategórie osôb, u ktorých môže byť súdne nariadené odpočúvanie alebo podobné opatrenie, kategórie trestných činov, ktoré môžu k takýmto opatreniam viesť, lehoty maximálnej doby trvania týchto opatrení, podmienka zostavenia súhrnných správ o výsledku týchto opatrení a odovzdania záznamov pre účely súdnej kontroly, resp. kontroly obhajobou, kontrola odpočúvania, resp. obdobných opatrení zasahujúcich do súkromia a existencia opravných prostriedkov, ktorými možno namietat' nezákonnosť alebo bezdôvodnosť takýchto opatrení. Tieto garancie totiž podstatne znižujú možnosť zneužitia informačno-technických prostriedkov s odvolaním sa na legitímny a zákonný účel. Sťažovateľ uvádza, že si nie je vedomý existencie akéhokoľvek dôvodu, ktorý by v čase vydania rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (23. júla 2003) zakladal niektorý z dôvodov uvedených v § 36 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“). Vzhľadom na uvedené je sťažovateľ toho názoru, že k zásahu do jeho práva na rešpektovanie súkromného života rozhodnutím z 23. júla 2003 a následným odpočúvaním a zaznamenávaním hovorov z telefónu nedošlo v súlade so zákonom, zásah nesledoval ciele stanovené v čl. 8 ods. 2 dohovoru a nebol nevyhnutný a primeraný týmto cieľom. Z rovnakých dôvodov mali byť porušené aj jeho základné práva podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy. V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľ

na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej ak špecifikácia práva alebo slobody zaručených dohovorom na konkrétnu situáciu vyplýva z medzinárodného štandardu uplatnenia dohovoru, je ním Slovenská republika viazaná (II. ÚS 28/96). Pre stanovenie rozsahu a ochrany určitého základného práva alebo slobody je teda právne významný aj rozsah a obsah základného práva alebo slobody podľa medzinárodných dohovorov, ak je nimi Slovenská republika viazaná (napr. PL. ÚS 5/93, II. ÚS 94/95, II. ÚS 48/97).

Sťažovateľ v sťažnosti taktiež uvádza: „K porušeniu môjho práva i na zásah do práva na rešpektovanie súkromného života došlo aj príkazmi KS.“ (Ide o príkazy Krajského súdu v Nitre sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr z 20. septembra 2003, sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr z 13. novembra 2003 a sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr z 21. novembra 2003). Zo sťažnosti ďalej vyplýva: «Podľa môjho názoru i na zásah na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 Dohovoru prostredníctvom vyhotovenia zvukových záznamov a použitia agenta platia kritériá uvedené pod bodom 1 tejto časti. Obdobný záver platí aj ohľadne požiadaviek na „zákon“ uvedený v čl. 8 ods. 2 Dohovoru. V prvom rade je potrebné uviesť, že Príkazy KS neboli vydané v súlade s TrP, nakoľko boli vydané súdom, ktorý nebol zriadený zákonom» (ku konaniu a k následku relevantnému z trestnoprávneho hľadiska malo dôjsť v obvode Okresného súdu Banská Bystrica, a teda podľa sťažovateľa vecne a miestne príslušným prokurátorom bol prokurátor Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici a vecne a miestne príslušným súdom na vydanie príkazov bol Krajský súd v Banskej Bystrici). Sťažovateľ je toho názoru, že vydanie namietaných príkazov Krajským súdom v Nitre, následné vyhotovenie zvukových záznamov a činnosť agenta boli v rozpore so zákonom, a tým aj s čl. 8 dohovoru. Z rovnakých dôvodov namieta sťažovateľ aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ ďalej uvádza, že si nie je vedomý existencie akéhokoľvek dôvodu, ktorý by v čase vydania príkazov Krajského súdu v Nitre zakladal niektorý z dôvodov uvedených v § 88b ods. 1 Trestného poriadku na použitie agenta, alebo v § 88 ods. 1 a 4 Trestného poriadku na vyhotovenie zvukových, obrazových alebo iných záznamov. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ tvrdí, že k zásahu do jeho práva na rešpektovanie súkromného života

predmetnými príkazmi, následným použitím agenta a vyhotovením zvukových záznamov nedošlo v súlade so zákonom.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní „*prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prijatí vyniesol tento nález:*

1. *Krajský súd v Bratislave porušil práva sťažovateľa podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru a čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 22 ods. 2 Ústavy SR.*

2. *Krajský súd v Nitre porušil práva sťažovateľa podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru a čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 19 ods. 3, čl. 22 ods. 1, čl. 22 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.*

3. *Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 7. 2003, sp. zn. KS-Ntt-T-825/03 sa zrušuje.*

4. *Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. 9. 2003, sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr sa zrušuje.*

5. *Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. 11. 2003, sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr sa zrušuje.*

6. *Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 21. 11. 2003, sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr sa zrušuje.*

7. *V trestnej veci sťažovateľa vedenej pred Okresným súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5 T 30/04 sa samosudcovi prikazuje, aby v označenej trestnej veci z trestného spisu sp. zn. 5 T 30/04 vyradil a do 15 dní od doručenia tohto nálezu zničil všetky záznamy o komunikácii sťažovateľa s tretími osobami, a to či už na magnetofónových alebo iných nosičoch alebo v písomnej forme.*

8. *Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Bratislave a peňažnú sumu vo výške 50.000,- Sk, ktorú mu je povinný zaplatiť Krajský súd v Nitre, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

9. *Krajský súd v Bratislave a Krajský súd v Nitre sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania k rukám advokáta JUDr. J. H., so sídlom B. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v uvedenej výške odôvodňuje sťažovateľ tým, že postupom označených súdov došlo k porušeniu niekoľkých jeho „ústavných“ práv, ako aj k porušeniu jeho práva chráneného dohovorom, porušenie jeho práv bolo „osobitne svojvoľné a hrubé“, k porušovaniu jeho práv došlo rozhodovaním a postupom súdov, ktorých úlohou je ochrana práv a oprávnených záujmov fyzických a právnických osôb. Vzhľadom na to má sťažovateľ pocity krivdy a bezmocnosti a bola u neho negovaná dôvera v možnosť poskytnutia spravodlivosti v štáte a skutočnosť, že neoprávnené zasiahnutie do jeho práva na rešpektovanie súkromného života a korešpondencie v rozpore s ústavou a dohovorom sa už nedá napraviť ani odstrániť.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Významnou ústavnou podmienkou limitujúcou rozhodovaciu právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnostiach fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v čl. 127 ods. 1 i. f. ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľa, porušenie ktorých namieta pred ústavným súdom, nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nie je sťažnosť prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. KS-Ntt-T-825/03 z 23. júla 2003, ktorým bol udelený súhlas s použitím informačno-technických prostriedkov, okrem iného aj pri odpočúvaní a zaznamenávaní v rámci telekomunikačných činností, príkazmi Krajského súdu v Nitre sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr z 20. septembra 2003 a sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr z 13. novembra 2003, ktorými bolo nariadené vyhotovenie obrazových, zvukových a iných záznamov, sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr z 21. novembra 2003, ktorým bolo nariadené použitie agenta.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Podrobnejšia úprava použitia informačno-technických prostriedkov v rámci preverovania trestnej činnosti je obsiahnutá v ustanovení § 36 zákona o Policajnom zbore, v § 13 ods. 2 a 3 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov a v § 88, § 88b a § 88e Trestného poriadku.

Ústavný súd osobitne poukazuje na § 26a Trestného zákona, podľa ktorého na vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, príkazu na použitie agenta a príkazu na vyhotovovanie obrazových, zvukových a iných záznamov je pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní príslušný krajský súd a vyšší vojenský súd, v ktorého obvode je činný prokurátor, ktorý podal príslušný návrh a špeciálny súd, ak ide o veci patriace do jeho právomoci.

Ústavný súd zistil, že k opatreniam, ktoré by mohli predstavovať zásah do základných práv a slobôd sťažovateľa garantovaných ústavou a dohovorom, malo dôjsť v súvislosti s odhaľovaním úmyselných trestných činov podľa druhej časti tretej hlavy druhého a tretieho oddielu Trestného zákona (Trestné činy verejných činiteľov, Korupcia), za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej dva roky a pri zisťovaní ich páchatel'ov a pátraní po nich. Teda postupom, ktorý predpokladá § 36 zákona o Policajnom zbore.

Podľa § 33 ods. 1 Trestného poriadku môže obvinený okrem iného uvádzať okolnosti a dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky. Má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní.

Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia sú všetky orgány činné v trestnom konaní povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, ale túto povinnosť, vrátane povinnosti

rešpektovať dohovor, majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (m. m. III. ÚS 79/02).

Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že platná právna úprava v súčasnosti umožňuje sťažovateľovi ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu v trestnom konaní právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou a dohovorom v súvislosti s rozhodnutiami týkajúcimi sa použitia informačno-technických prostriedkov a agenta v jeho trestnej veci, ako aj spochybnit' nie len zákonnosť, ale aj ústavnosť označených rozhodnutí všeobecných súdov v dôsledku ich povinnosti prednostne aplikovať kvalifikované medzinárodné zmluvy o ľudských právach a slobodách podľa čl. 7 ods. 5 v spojení s čl. 154c ústavy.

Tak súd prvého stupňa konajúci v trestnej veci sťažovateľa, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sťažovateľa sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu. Toto sa okrem iného vzťahuje aj na zákonnosť a ústavnosť spôsobu získania dôkazov proti sťažovateľovi, predkladaných obžalobou, ale aj pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi, keďže sudca Krajského súdu v Nitre, ktorý vydal príkazy sp. zn. KS-D-289-2/2003-Ntr z 20. septembra 2003, sp. zn. KS-D-398-2/2003-Ntr z 13. novembra 2003 a sp. zn. KS-T-404-3/2003-Ntr z 21. novembra 2003, nebol podľa neho zákonným sudcom.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od jeho začiatku až po právoplatné skončenie procesom, v ktorom môžu orgány činné v trestnom konaní v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií ochrany základných práv a slobôd naprávať, resp. korigovať aj ich prípadné pochybenia. Spravidla, až po skončení trestného konania možno na ústavnom súde sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy namietat' prípadné porušenia základných práv alebo slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu.

Ústavný súd dospel k názoru, že sťažovateľ mal a má v systéme všeobecného súdnictva (v súčasnosti je trestná vec sťažovateľa v štádiu konania pred súdom 1. stupňa) k dispozícii účinné prostriedky na dosiahnutie ochrany svojich práv. Platná právna úprava použitia informačno-technických prostriedkov orgánmi štátu, ako aj použitia agenta v trestnom konaní predstavuje podľa názoru ústavného súdu (za predpokladu jej ústavne súladnej aplikácie) dostatočne účinný základ pre ochranu základných práv a slobôd sťažovateľa, ktorých ochrany sa svojou sťažnosťou domáha. Ide najmä o vymedzenie kategórie trestných činov, pri ktorých je možné prijať takéto opatrenia, stanovenie lehôt maximálnej doby trvania týchto opatrení, úpravu realizácie uvedených opatrení a odovzdania ich výsledkov pre účely dokazovania umožňujúceho v prípade trestného konania ich súdnu kontrolu, resp. „kontrolu obhajobou“ zahŕňajúcu možnosť namietať prípadnú nezákonnosť alebo neústavnosť takýchto opatrení.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nevidí dôvod, aby vstupoval v tejto fáze prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa do právomoci všeobecných súdov. Sťažovateľ môže uplatniť v rámci práva na obhajobu argumentáciu týkajúcu sa namietaného porušenia jeho základných práv v prebiehajúcom konaní pred všeobecnými súdmi, vrátane využitia opravných prostriedkov, ktoré mu priznáva Trestný poriadok (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04).

V konaní o sťažnosti pre porušenie základných práv je ústavný súd oprávnený zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody len za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu prostredníctvom opravného prostriedku alebo iného právneho prostriedku dostupného fyzickej osobe alebo právnickej osobe (m. m. I. ÚS 36/96, I. ÚS 78/99). Ústavný súd preto nie je oprávnený konať o porušení základných práv sťažovateľa, ak mu ich ochranu môžu zabezpečiť všeobecné súdy, či už v konaní pred súdom prvého stupňa, ale aj v odvolacom konaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu (m. m. I. ÚS 1/97).

Keďže sťažnosť sťažovateľa týkajúca sa namietaného porušenia ním označených práv je z hľadiska ústavnej ochrany podľa názoru ústavného súdu, vzhľadom na okolnosti prípadu predčasná, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol po jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá v časti smerujúcej proti Krajskému súdu v Bratislave a Krajskému súdu v Nitre, ústavný súd z tých istých dôvodov už nepovažoval za potrebné zaoberať sa tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti Okresnému súdu Banská Bystrica.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2005